

ЛІПЕНЬ

1981

Київ

ЧЕРВІН

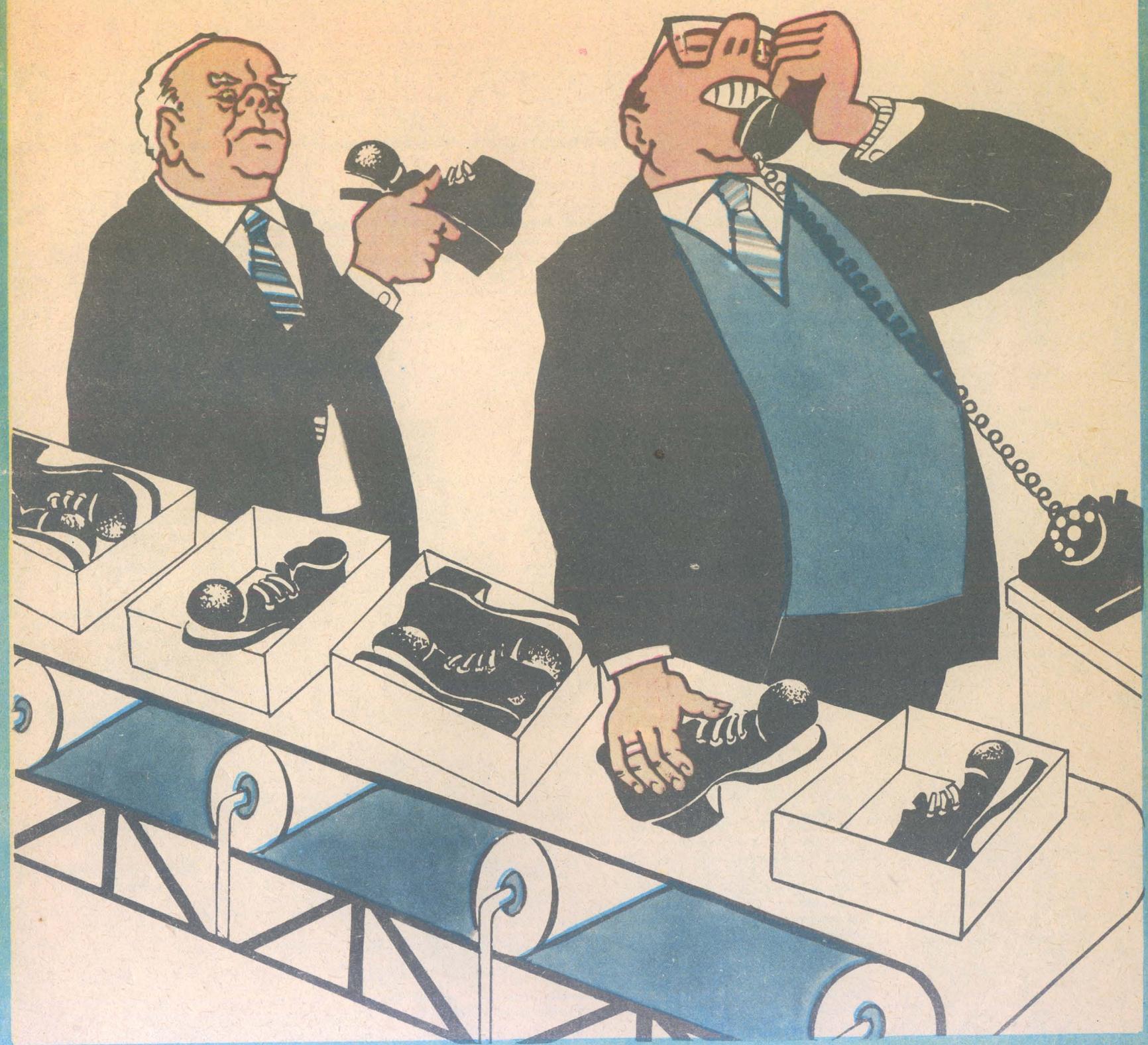

Виходить з січня 1927 р.

№14 (1104)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— Технологія на нашій фабриці передова, от тільки підошва відстає...

Друже! ПЕРЧЕ!

Допоможи нам знайти таємниче управління «Укрголовліспанір». На початку 1980 року в обласній газеті «Радянська Житомирщина» було вміщено оголошення про те, що постачання друкарськими стрічками перейшло до згаданого управління. А наш учбовий комбінат ЦСУ УРСР займається підготовкою і підвищенням кваліфікації працівників обліку. І вони повинні пройти практику роботи на обчислювальних машинах. Більшість же машин без стрічок працювати не може.

Ми двічі зверталися з листами-замовленнями в «Укрголовліспанір», але відповіді не одержали.

Оце ми й думасмо, неваже справді те управління кудись пропало? А якщо не пропало, то поцікався, Перче, чи не розучилися там читати й писати.

Е. А. МЕЛЬНИЧУК,
заст. директора Житомирського
облукомбінату ЦСУ УРСР.

Ще з дитинства пам'ятаю я оці два рядки з вірша Степана Олійника:

Мов та пава, виплива
В туфлях номер сорок два.

Смішно мені було, бо ніяк не могла уявити, як це з такими величезними (для жінки) ногами можна випливати павою. Сміялася я, поки у мене самі ноги не досягли солідного розміру. Тепер уже давно не сміюся, а лише гірко зіхаю, бо дістати взуття для мене — проблема. На маленькі ніжки в магазинах жіночого взуття все ж таки дещо є. А від сорок первого розміру і вище — вдень з ліхтарем не знайдеш. Щоправда, дістати щось черепахоподібне мені інколи щастило, але ж я, як і інші жінки, хочу зі смаком не тільки одягатися, а й візуатися. Подібних мені бідолах не десятки, не сотні і навіть не тисячі. То неваже наша взуттєва промисловість не спроможна постаратися, щоб ми й справді могли коли-небудь виплисти павами в красивих «туфлях номер сорок два»!

м. Київ.

У школі нас учили, що острів — це частина суши, оточена з усіх боків водою. Навколо села Осикового пілкої води немає, а живемо ми точнісінько як на забутому острові. Пошту нам доставляють раз на тиждень, пенсії виплачуються скрай перегулярю, клубу нема, магазину нема, отож кінопресувку та автолавку ми виглядаємо з таким же нетерпінням, як Робінзон — корабля, і частенько — з таким же результатом. А все тому (як пояснив нам заступник голови Білокуракинського райвиконкому П. Ф. Солошенко), що живе нас у селі мало — всього 90 чоловік, і будувати хоч невеличкий магазин, а тим паче — клуб «екополічно недоцільно». Цікаво, де це товариш Солошенко навчився такої арифметики, що для нього інтереси 90 громадян, котрі чесно працювали й працюють, стали дрібницюю?

ЖИТЕЛИ села Осикового.

Ворошиловградська область.

Тебе, очевидно, не треба переконувати в тому, що велоспорт — це здоров'я. Додам лише, що коли вириши оздоровлюватися на велосипедах Харківського велосипедного заводу, то під час спочатку хоча б самотужки на слюсаря. Бо інакше ти здоров'я розгубиш, що маєш.

Раджу тобі це, спираючись на власний досвід. Придбав я на початку року спортивний велосипед моделі В 153-411 (заводський номер 179903). Солідна ціна — 122 карбованці — плюс почесний п'ятикутник вселяє надію на технічну досконалість та високу якість виробу. Проте найближче знайомство з велосипедом засвідчило, що Знак якості на заводській продукції — це ще не сама якість. Зібраний велосипед я не зміг через дефект заднього перемикача передач. У гарантійній майстерні перемикач замінили на новий. Після цього проїхав я метрів із двадцять, і вилізли нові недоробки.

Усе ще вірячи в заводську марку, купив я найновішу модель — В 153-412 (заводський номер 06-7977). На цьому велосипеді досі не вдалося проїхати жодного метра, зате він на мені наїздився, бо браку в ньому виявилося море, а запасних частин гарантійна майстерня одержує краплю. І тепер, Перче, коли я чую, що ізда на велосипеді — це здоров'я, уточнюю: які велосипеди маються на увазі?

Ю. ПОЛІЩУК,
викладач Київського інституту
інженерів цивільної авіації.

м. Київ.

Якщо ти ніколи не був у Венеції, — не дуже сумуй. Щось на зразок неї є у нас — у селі Шпильки Києво-Святошинського району Київської області. Тут завдяки старанням пересувної механізованої колони № 2 тресту «Поліськільбуд», яка вже більше року прокладає каналізацію, вулиця Щорса стала судноплавною. Для любителів екзотики — особливо навесні та восени — тут створено всі умови, а саме — заливі водою глибочезні роси, якими можна сміливо пускати у подорож по нашому чудовому селу гондоли з туристами.

Отже, Перче, приїзди у Шпильки!

МЕШКАНЦІ села — можливі гондолери.

Київська область.

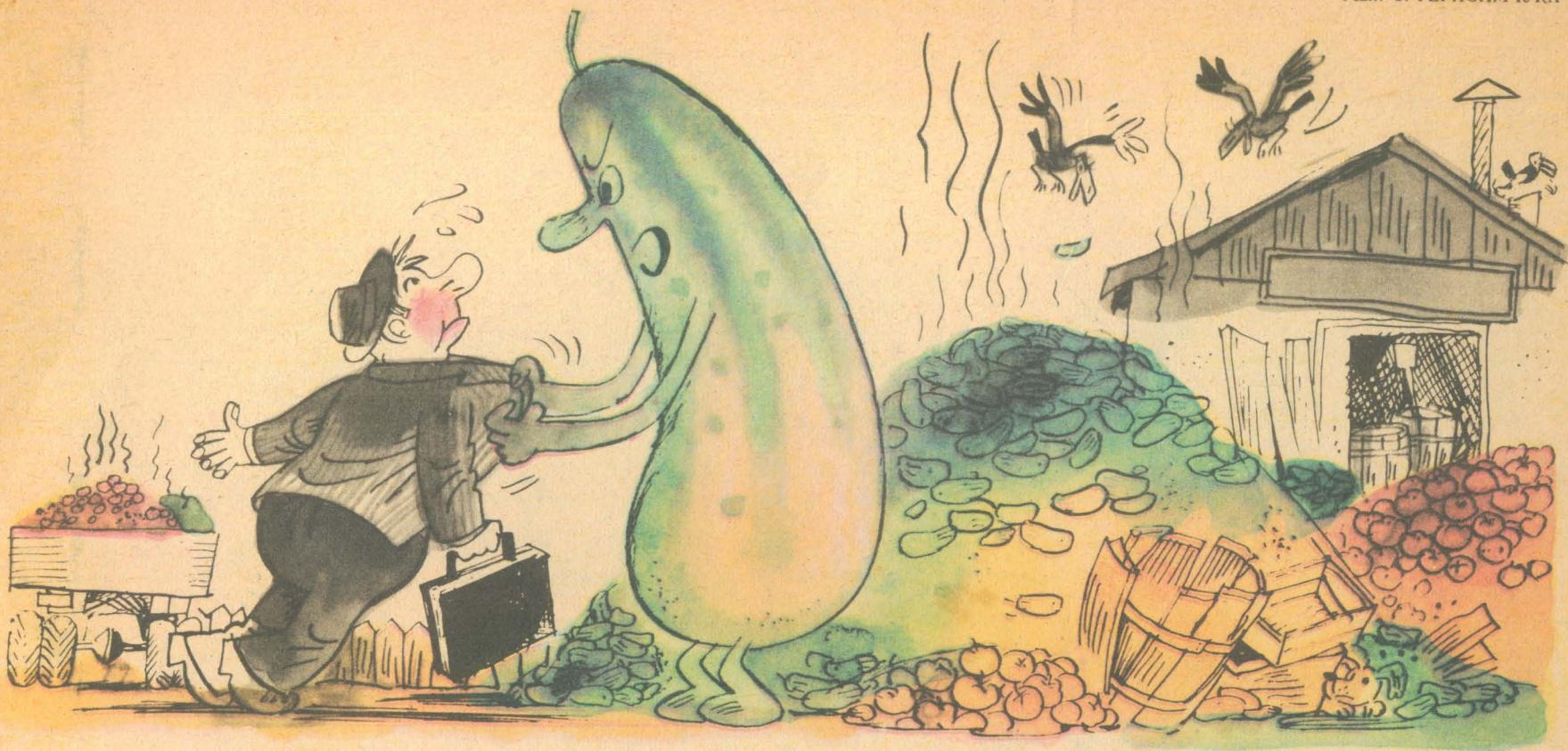
Розв'яжи задачу. Як ти думаєш, чим, швидше можна виорати стогектарний лан: парою волів чи двома тракторами Т-74?

Але не поспішай. Вислухай умову задачі до кінця. Отже, питання ставиться так: парою волів, які є в господарстві, чи двома тракторами, які майже півроку стоять на ремонті і хтозна-коли зайдуть вийдути?

Саме так трапилося з нашими двома Т-74, які ми довірили ремонтувати спеціалістам із Доманівської райгосптехніки. Спеціалістами вони виявилися класними, тільки, на жаль, не з ремонтної справи, а з найбездарнішої тяганини. Замість 45 днів за угодою, наші трактори стоять у їхніх майстернях ось уже шостий місяць. То жи оце ю подумуємо: де б його роздобути волів, щоб не позичати техніки у сусідів на період польових робіт, а поволенки, потихеньку обходиться своєю робочою силою. Так воно, жабугь, швидше буде...

І. БЕВКО,
механік колгоспу імені Мічуріна.
Кривоозерський район
на Миколаївщині.

— Ти довго ще нас тут будеш маринувати?!

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ВОДА В СУПІ

Усі ми, глобально кажучи, з води вийшли. Від інфузорії түфельки до гомо сапієнс, тобто людини мислячі. І дуже правильно співається в популярній пісеньці, що без води нам — ні туди і ні сюди, і взагалі — повний гаплик. Отож і вийшов у степ донецький доблесний меліоратор, тягнучи нитку багатокілометрового каналу з животворящою дніпровською водою. Аби в ступу тім охочіше родили картоплі і троянді і взагалі — веселіше жилося.

Проте, як не сумно констатувати, сусідство з каналом створює в деякій частині населення аж ніяк не мажорний настрій. З того часу, як будівельники підняли в багатьох місцях полотно шосейних шляхів, присадибні ділянки окремих громадян опинилися в зоні стійкого затоплення весняними і дощовими водами. А до мешканця селища Краснопавлівки Лозівського району на Харківщині В. В. Коваленка вода періодично приходить, можна сказати, просто у дім. Але не так, як у наші дні пришов водопровід, а як сліпа, нерозумна стихія, єдиний порятунок від якої — цегляні стежки, про кладені по підлозі від дверей до столу, від столу до ліжка і так далі.

Єдиний, але, як ви самі розумієте, — тимчасовий. Підлога гніє, стіни мокріють і всяка інша неприємна петрушка. Потерпівши у такому занадто щедро зволоженому кліматі зо два роки, господар нарешті наважився звернутися до відповідних інстанцій. І відповідні інстанції, як і треба було чекати, близько до серця сприйняли його скруту. Спочатку селищна Рада на чолі з А. С. Чуйком, а потім — і районна на

чолі з Л. Ф. Чугуєм дійшли одностайного і рішучого висновку, що жити в такому помешканні, та ще з дітьми, — ніяк неможливо. Про що красномовно свідчить і лист від 23 серпня 1979 року, в якому А. С. Чуйко просить начальника Краснопавлівської дільниці управління «Дніпроканалбуд» А. М. Грида сова надати В. В. Коваленкові інше житло.

Втім, схоже на те, що тим листом усе закінчилось. У усякому разі, товариш Гридавов запевнив В. В. Коваленка, що ніякого листа він не одержував, а якби й одержав, то зайдової житлоплощі у нього нема. А от селищна Рада, мовляв, одержує певний процент квартир із кожного новозведеного каналбудівцями будинку, — отож, якщо товариш Чуйко справді хоче зарадити заявників в його халепі, нехай і надає йому житло з цього відсотку.

З того часу багато води втекло — вибачайте,натекло в аварійний будинок В. В. Коваленка. Та скільки він потім не ходив по інстанціях, але кінців знайти так і не зміг. Вони надійно сковані в каламутній воді, яку невтомно товчуть у ступі вищезгадані товариши, демонструючи перед В. В. Коваленком показну чуйність і готовність прийти на допомогу. А йому тим часом, разом із сім'єю, не залишається нічого іншого, як шльопати не по абстрактній, а по найсправжнісінській, реальній воді, двайливо підтримуючи в належному стані внутрікімнатні цегляні тротуари. І шльопає він отак, зважте, вже скоро шість років.

Вас. ШУКАЙЛО.

Телеграфне Агентство

Перця

СПЕЦИФІЧНА ПАМ'ЯТЬ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). У глибині душі кожна людина мріє залишити про себе якусь матеріалізовану пам'ять. Письменник мріє написати роман, яким би зачитувалися наступні покоління, винахідник — створити щось подібне до вічного двигуна... Головний інженер радгоспу Сумсько-Степанівського цукрокомбінату А. Е. Гришин уже приступив до практичного втілення своєї мрії. Він звелів викачувати нечистоти з ємкостей насосної станції не на поля фільтрації, а прямо на вулицю села Степанівки. Тепер кожен, хто проходить тією вулицею, згадує Анатоля Єгоровича Гришина.

ЗАРПЛАТУ НАРАХОВУЄ ЕЛЕКТРОНІКА

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. Бухгалтерія підприємства, яке виготовляє калькулятори, одержала від адміністрації подарунок — модерній калькулятор «Електроніка Б3-05М» під номером 208615. Його у свій час придбало Коростенське відділення по прокату кінофільмів Житомирської області і вже втретє повернуло заводові як абсолютний брак. Тепер заводська бухгалтерія проводитиме на ньому єдину можливу операцію: нарахування зарплати та преміальних бракоробам.

ДЛЯ ВАС, ПАСАЖИРИ!

КУП'ЯНСЬК (Харківська область). Тут розпочалося будівництво цеху по виготовленню гудзиків, здійснене на кошти автопідприємства № 20312. У розмові з кореспондентом ТАП директор автопідприємства Валентин Михайлович Литвинов так прокоментував цю подію:

— Ідея побудови цеху виникла в нас у результаті численних скарг на нерегулярний рух міського автотранспорту. Скажімо, на маршруті «Телеретранслятор — станція Куп'янськ-вузловий» замість 8-9 автобусів постійно ходить лише 2-4. Пасажири пишуть, що їм часто доводиться їздити у страшенній тісноті, губити гудзики і так далі. Отож, ідучи їм назустріч, ми й вирішили налагодити у себе виробництво гудзиків усіх кольорів і фасонів. Їх ми будемо безкоштовно видавати пасажирам після пред'явлення використаних проїзних талонів.

Органи народного контролю виявили у деяких закладах громадського харчування факти значного недовкладання цінних харчових продуктів у кондитерські, з метою розкрадання цих продуктів.

— Що це ти, друже, співаєш: «На сметані замішений!» — коли я нюхом чую, що замішений ти на чистій воді!

«Вельмишановний Перче, тобі, звичайно, доводилося чувати про таку непересічну хворобу, як кабінетоманія. Нещодавно рецидив її зафіксовано на Київській фабриці індивідуального пошиття і ремонту одягу № 1. Ця напаст серйозно зачепила директора фабрики В. І. Улітину. Щоб у цьому переконатися, досить оглянути службовий кабінет Валентини Іванівни...

Заразом хочемо поцікавитися: як, по-твоєму, слід боротися з цією хворобою?»

Ось такий лист прийшов до моого довідкового бюро від групи киян. I, як пишуть репортери, покликав у дорогу. Тим паче, дорога виявилася недалеко: фабрика індивідуального пошиття і ремонту одягу № 1 знаходитьться у центрі міста, поруч із столичним палацом «Україна».

Цілком можливо, що саме близькість до уславленого архітектурного шедевру спричинила перший симптом захворювання: Валентині Іванівні Улітиній перестав подобатися її кабінет. Дуже захотілося чогось кращого, чогось, сказати б, естетичнішого, ба навіть величнішого. Чогось такого, що дало б змогу дивитися на палац хай не як на рівноцінний витвір мистецтва, то, принаймні, хоч не набагато ліпший за оздобленням, аніж кабінет Валентини Іванівні.

Це бажання росло нестримно, як будяк після доброго дощу, і вже скоро симптом перестав бути симптомом, а перешов у свою вищу фазу — хворобу, відому в колах ревізорів та народних контролерів під назвою кабінетоманія...

Отож, коли я прийшов на фабрику й переступив поріг директорського апартаменту, одразу ж зрозумів,

мів, що захворювання вже досягло свого максимуму.

Прямо переді мною півстіни займала барельєфна карта Києва, на якій було позначено місця розташування, або ж дислокації, як перегодом пояснила Валентина Іванівна, підпорядкованих фабриці ательє. (Безумовно, колосально потрібна штука, бо інакше директорові, мабуть, було б дуже важко запам'ятати, де знаходяться ті ательє).

А вгорі, навічно вкарбовані у стелю, химерно

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...село Соснівка Олександрівського району Кіровоградської області — справжній рай для качок і гусей, осінільки на його вулицях майже ніколи не висихають калюжі.

— Це, звичайно, погано для мешканців села, — заявляють місцеві керівники, — але дуже корисно для водоплавної птиці.

...ось уже 6 років курсує автобус за маршрутом Золотоноша — Іркліїв — Чапаївка в усіх звітах, планах і відписках Черкаського обласного виробничого управління пасажирського автотранспорту. Ці папери бачили майже усі жителі села Чапаївки, але маршрутного автобуса у своєму селі не доводилося побачити ще нікому.

...житель селища Андрушівки на Житомирщині (вул. Залізнична, 21) ось уже близько десяти років бореться з місцевою заготконторою ярспоживспілки, яка зливає у його колодязь нечистоти і брудну воду. Санепідемстанція складає акти, але від того жителя не легше. Все тече, все міняється, тільки поведінка директора заготконтори т. Лабунського залишається без змін.

...виконкомом Копилівської сільради разом із дирекцією дослідного господарства «Копилів» роблять все для того, щоб парк у їхньому селі став непролазним, мов джунглі, вулиці — неприступними для транспорту, ставки — забрудненими. Принаймні, саме про це ось уже чотири роки підряд пишуть нам жителі села Копилова, а Макарівський райвиконком (Київська область) у своїх листах постійно запевняє нас у протилежному. Цікаво, кому ж вірити?

перепліталися лінії чарівного орнаменту, найвишуканішого з усіх бачених мною творів стельового мистецтва. Той казковий орнамент, як медові щільники з окремих ячейок, складався з незліченної кількості декоративних плит ручної роботи і викликав одне бажання: ляти горлиць на підлогу, пардон — на килим, вочевидь, передбачений для цієї мети, і весь залишок життя провести у філософському спогляданні нетлінної краси справжнього мистецтва.

Однак ціною значних вольових зусиль мені вдалося перебороти це природне бажання, після чого я поцікавився вартістю даної високохудожньої обробки директорського кабінету: В. І. Улітина без особливого ентузіазму продемонструвала власно-ручно підписану трудову угоду з бригадою захожих «ліпників-модельників», яким фабрика надала усі потрібні будматеріали плюс майже дві тисячі карбованців за роботу, а також власноручно затверджений акт про прийняття тієї роботи.

Цікаво, що угаданій угоді ніде не говориться, що розкішно оздоблюється саме службовий кабінет Валентини Іванівни. Натомість там зазначається, буцімто «ліпників-модельники виконують художнє оформлення залу». Тобто видно, що В. І. Улітина у принципі знає, яка її спілкала хвороба, і прагне хоч якось замаскувати капосну кабінетоманію.

А як же боротися з цією хворобою, про що запилють автори листа до моого довідкового бюро. Дуже просто: відносити витрати на всі оті чудо-орнаменти на рахунок самих господарів кабінетів.

І хворобу, певен, як рукою зніме.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. В. ШИРЯЄВА

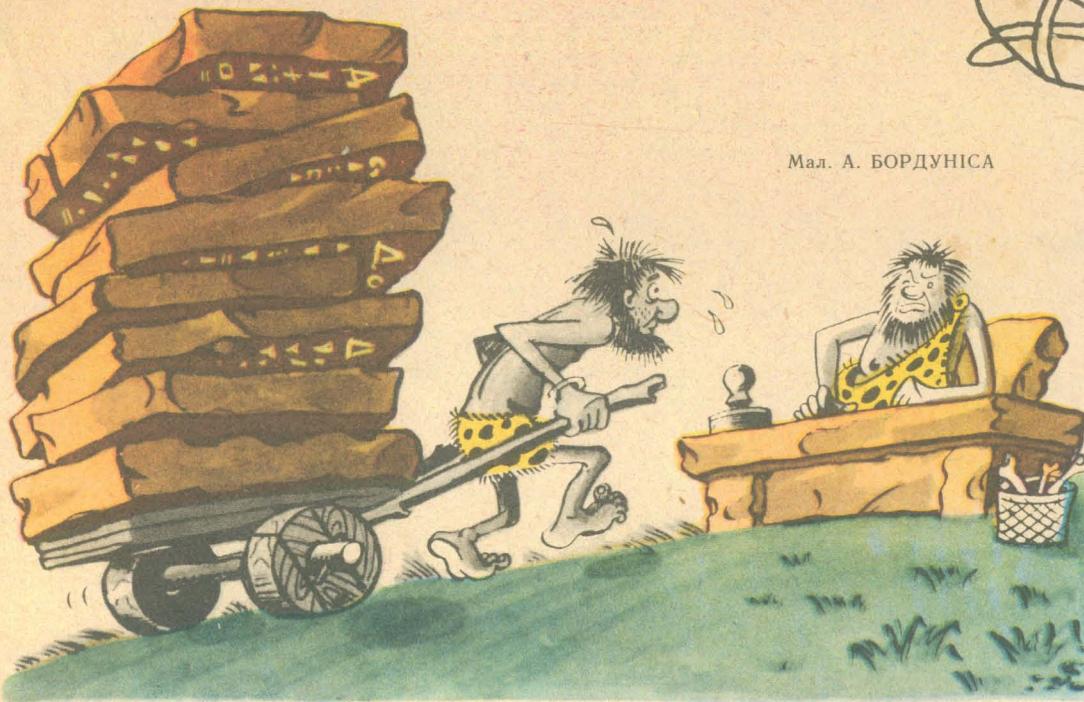
— Я нарібив багато браку при будівництві печер. От мене й розкритикували...

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ну, тепер уже, здається, усі довідки зібрали...

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

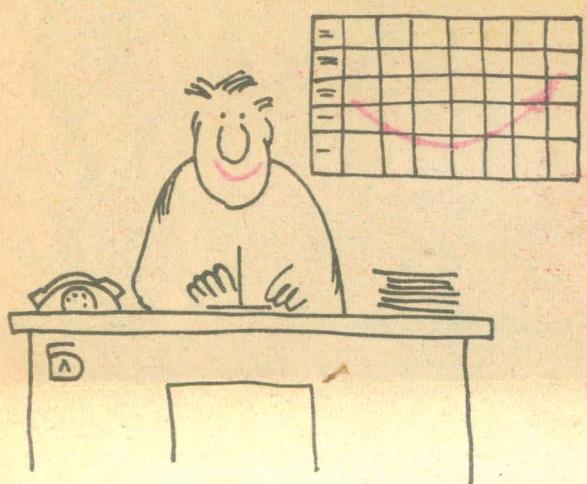
Мал. В. ЧМИРЬОВА

СМЕРТЬ ХАБАРНИКА

— Багато взяв...

— Виступає перше у світі тріо Гориничів!

Без слів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Критика і самокритика.

Заплутані кінці

Моїх сусідів у купе неначе хтось спеціально підібрав: цілковіті антиподи. Один — високий, сухорялький, рвучкий. Типовий холерик. Інший — опецькуватий, кругленкий, мовчазний, скептично усміхнений. Типовий флегматик.

Перший вийшов у коридор і за хвилину повернувся. На обличчі — здивування, настояне на обуренні.

— Подумати лише! Тдемо усього дві години, а вже спізнююємося на двадцять хвилин. Чудеса — та й годі!

— Чудес у наш час не буває, — цілком байдуже й дещо повчально промовив опецько, съорбаючи бліді вагонні чай.

— Чудес не буває?

— Не буває, — підтверджив флематик.

— Ще й як бувають! — загарячкував холерик. — І ще й як! Я вам це легко доведу! На прикладі одного лише нашого заводу.

— А що то за такий завод, цікаво?

— Завод «Промбудматеріали» Донецького міськрембудстресту.

— Це той, де директором Валентин Федосійович Кропов? — байдуже уточнив флематичний товстун.

— Той самий, — кивнув довготелесий.

— І що ж там за такі чуда-дива робляться, котрими ви хочете світ приголомити?

— Світ — не знаю, а от вам таки доведу, що чудеса і в наш час бувають, — затято вигукнув холерик. — От візьміть, приміром, таке. Завод наш одержує арматурний дріт і сталеву катанку для заливобетонних виробів. Так от, у ці вироби закладають металу менше норми, а ціни вказують нормальні.

— Гм, так це, вважайте, чудо на рівні звичайного біфштексу, — насмішкувато зауважив опецькуватий.

— Якого ще біфштексу? — закліпав очима холерик.

— Звичайного ресторанного біфштексу, в который непорядний шеф-кухар закладає м'яса менше, ніж треба, а ціну беруть згідно з меню.

— Ну, гаразд. Тоді слухайте далі. Одергуваний дріт буває некондиційний, а катанка трапляється із заплутаними кінцями, котрі слід розплутувати. Інженер дільниці Певтієв встановив, що арматури із заплутаними кінцями було аж 37 тонн. За їх розплутування заплатили 2764 карбованці. А коли провели зустрічну перевірку, то виявили, що некондиційної арматури було не тридцять сім, а лише двадцять тонн. І за розплутування заплутаних кінців слід було заплатити утрічі менше. Хіба ж це не диво?

— Не диво, — відмахнувся опецькуватий бувальєць.

— Гаразд, — сказав довготелесий. — А те, що секретар-друкарка Киреєва оформлена в нас транспортною робітницею, також, по-вашому, не диво?

— А ви що, уперше таке бачите?

— Нехай не вперше, але ж у нас вона не одна. Художник Гецько лічиться меляром п'ятого розряду...

— І художники мелярами бувають, — незворушно одізвався флематик.

— А товарознавець відділу постачання Клименко одержує зарплату слюсаря п'ятого розряду, а його колега Ена — як слюсар шостого розряду. Ці, з дозволу скажати, слюсарі не раз їздили і до Києва, і до Львова, і до Таганрога, щоб складати угоди з постачальниками. Де ж ви бачили, щоб слюсарі складали такі угоди?

— Пусте це все.

— Отже, по-вашому, все це — не чудеса?

— Не чудеса.

— Тоді уявіть собі таке. На завод приходить шість великовагових ешелонів (по сто вагонів кожний), а тих довгих ешелонів ніхто не помітив. І тих двадцять шести з половиною тисяч тонн піску, гран-відсіву та щебеню, що були в тих вагонах, ніхто ніде не заприбукував.

— Ге, то може, ці ешелони зовсім не приходили?

— Ale ж є наряди на розвантаження шестисот із гаком вагонів, за що тимчасовим робітникам виплачено чотири тисячі сімсот шістдесят чотири карбованці плюс іще п'ять копійок.

— Ale ж вказані тимчасові робітники, мабуть, бачили ті ешелони?

— У тім-то й річ, що самих тих робітників ніхто не бачив. Оце якраз намагаються їх розшукати. Поки вдалося знайти одного, але він твердить, що нічого не розвантажував і ніяких вагонів не бачив. І ще в головного бухгалтера заводу товаришки Лістратенко знайшли паспорт якогось громадянина, на ім'я якого вписано за розвантаження кілька сотень кеरбе. А начальник асфальтобетонного цеху і начальник дільниці твердять, що це не вони підписували наряди.

— Виходить, вагонів не було, а вагони розвантажували? — не втримався я, втрутися.

— Саме так, — кивнув довготелесий.

— Оце вже дещо схоже на чудо, — побажливо визнав флематик.

— Otto ж to! — задоволено мухинув довготелесий.

— Ale чудо передусім у тому, — тягнув далі товстун, — що керівники Донецького облкомунгоспу, комуто підпорядкований трест із заводом, примудряються не помічати того, як тут розплутують заплутані кінці арматури, як інші кінці намагаються сковати у воду, не помічати, як розвантажують вагони, яких нема.

— I все ж мені не дуже віриться, що такі дива насправді були, — зауважив я.

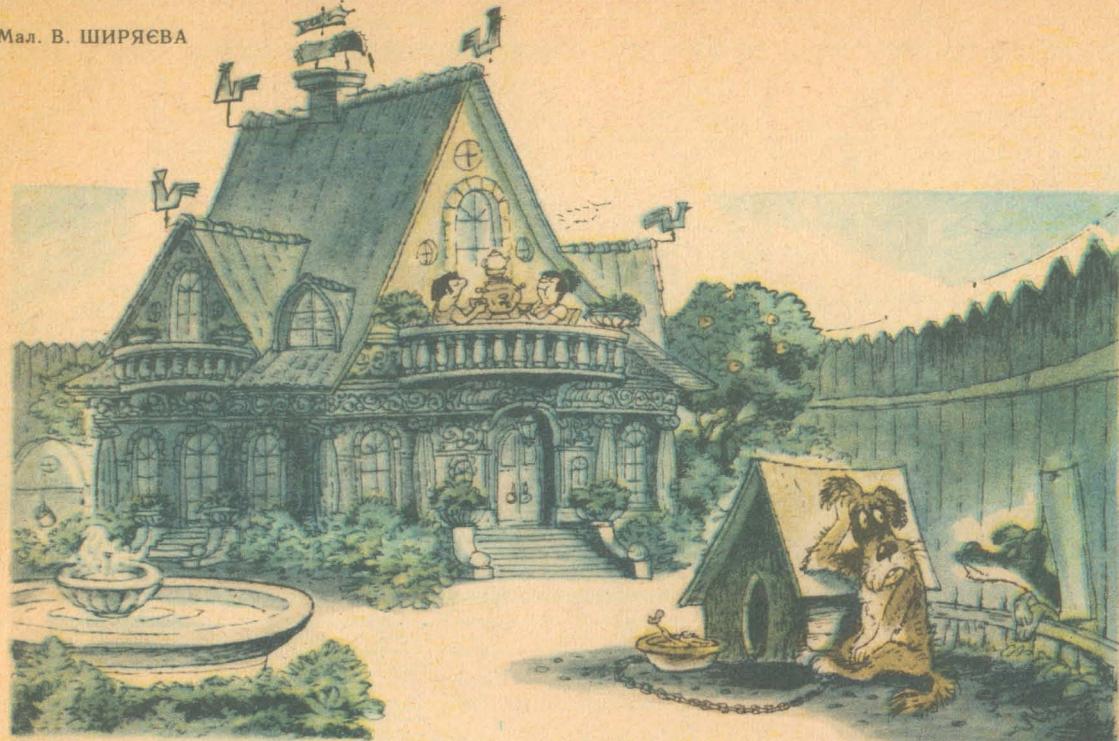
— Не віриться?! — витріщився на мене довготелесий холерик. — А ви як приїдете у Донецьк, то поцікавитесь.

— Приїхав. I поцікавився. I можу ствердити: все було точнісінько так, як розповідав мій сусід по купе.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Донецьк.

— Мої відгрохали собі оцей палац, сидять у ньому безвилазно, ніхто до них не заходить. Навіть гавкнути нема на кого...

ВИХОВНИЙ МОМЕНТ

Усмішка

Тду я в тролейбусі. Поряд яксь бабуся за спинку сидіння тримається, а на сидінні вмостився здоровань рокін шістнадцяти. Сидить і дуже пильно в вікно дивиться, наче вулицю, якою ми їдемо, вперше бачить.

От я й кажу бабці, але так, щоб і здоровань чув:

— Ну, і невихована молодь пішла!

— Так, так,— підтвердила бабуся.— Що невихована, то невихована.

— І чому їх у школі вчать?! — веду далі.

— Справді, чому їх вчать? — погоджується бабка.

— Мабуть, і батьки у них такі ж невиховані,— кажу і спостерігаю за здорованем. Той і вухом не веде.

— Які батьки, такі й діти,— зітхає бабуся.

— Куди це годиться: молодий, здоровий парубійко сидить, а стара людина стоїть! — вже зовсім голосно сказав я.

Бабка пильно подивилася спочатку на мене, потім на здорованя.

— Ей, ти, юніор! — торкнув я його за плече.— До тебе ж мовиться! Ану, поступися старій людині місцем!

— Чого це ви дитину смикаєте?! — визірилася на мене бабка.— Можете своїх дітей виховувати, а мого онука залиште у спокої.

Анатолій САВЧУК.

Літній вечір. Фільм привезли. А народ у клуб не йде.

В чому справа? Бо — боїться: раптом стеля упаде. Ні, то древній комін рухне чи завалиться стіна; А тоді, звичайно, амба. Чи, як хтось казав, хана! Це — улітку. А узимку іншої чекай біди:

Примерзають до баяна перламутрові лади.

Як дихнеш, то пар із рота так і валить, мов туман; Вкрились інеш тромбони, тріснув навпіл барабан. І в сільській бібліотеці ситуація ж така: У морози — холод лютий. Влітку — стеля протіка. Гинуть книги і журнали, все псуються, все гнies... Голова ж одне торочить: — Так зате в нас комплекс є!

— Привезіть брикету! — просять. Голова ж відповіда, що про комплекс треба думати, а культура — ірунда...

Ось тоді, в морози люті, у зимові холоди І розбіглися із клубу музиканти — хто куди. З музикантами і молодь полиша село своє, бо — ні танців, ні концертів, хоч модерний комплекс є.

Та і з баню сільською, як то кажуть, діло швах:

Люди миються у ночах, у коритах і діжках.

Безперечно, молочно-товарний комплекс вели-

кої рогатої худоби потрібний, і голова колгоспу «Слава М. І. Братчик» цілком правильно робить, що приділяє йому повсякденну увагу. Нехай собі оті 1200 корівок дояться, хай дають на здоров'я людям молочко. Але ж не треба, мабуть, забувати й про тих, хто доляє корівок, тобто про колгоспних трударів, про їхні духовні запити, культурно- побутові потреби. Бо як зрозуміти таку невідповідність: є в селі Коврай-1 новітній комплекс, будівництво якого обійшлося в три мільйони карбованців. А недалеко від нього — допотопна халупа, що зветься клубом. При тому «клуб» в запатьоченій кімнатці тулиться й сільська бібліотека. І потім: як зрозуміти ставлення голови колгоспу до працівників культури? Незважаючи на нестерпні умови, хлопці-музиканти — завідуючий клубом Олексій Журавльов та художній керівник Микола Дерепас — організували таку самодіяльність, що славилася на весь Золотоніський район і навіть у Черкасах про неї знали: був чотириголосий хор, вокально-інструментальний ансамбль, агіткультбригада, танцювальний колектив... Врешті, коли терпець урвався, коли клуб почав загрозливо хилитися од вітру, коли, як було сказано, стали примерзати до баянів лади, а губи — до кларнетів та тромбонів, хлопці пішли й сказали голові, що працювати в таких умовах вони неспроможні.

— Не подобається — ідіть собі,— сказав т. Братчик,— я нових музикантів знайду...

І хлопці пішли. Баяніст Дерепас викладає музику в школі, знавець духової та естрадної музики Журавльов, хоч у Коврай-1 живуть його батьки, наймає кімнату у сусідньому селі Гельмязеві й працює там у Будинку культури. Гельмязеві ним не нахваливаються...

А в коврайському клубі — пустка. Ніякої само-діяльності — тихо й глуко, тільки й роботи, що кіномеханік стіни та стелью дрючками підпирає, аби зовсім споруда не впала... Не знайшов голова колгоспу музикантів і навряд чи знайде. Перша причина — хто туди, при такому ставленні і в такий клуб, піде? І друга: в районі з музикантами не розженешся: із 80 культармійців лише четверта частина має середню спеціальну освіту й одна людина — вищу, отож музикантів, та що грамотних, треба всіляко оберігати й заохочувати. А про яке заохочення може йти мова, коли голова, даючи самодіяльнім артистам машину для поїздки з концертом, вимагав від них платню «за використання колгоспного транспорту». А вже про те, щоб допомогти в ремонті клубу чи паливом — і не заїкайся!..

У такому ж стані, як і коврайський, клуб у селі Вільхах того ж району. І так само голова колгоспу ім. Калініна В. В. Федорчук ні кує, ні меле. Не збирється будувати новий клуб, хоча районний відділ культури й виділив кошти. Теж, мабуть, т. Федорчук, як і т. Братчик, вважає культуру й побут трудівників другорядною справою, бо у Вільхах, як і в Коврайі, немає також бані. До речі, відсутні вони і в більшості сіл Золотонощини. Отож:

Виробництво — річ потрібна:
молоко, м'ясо, сальце...

Ну, а побут, а культура — треба ж думати і про це!
Ось тому і написав я сатиричні ці рядки —

Хай на вуса намотають деякі керівники...

Ів. НЕМІРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

● Хочеш, щоб тебе не перебивали, — мовчи.

● Ходить гоголем: призначили ревізором.

Олександр КОЙФМАН.

м. Долина
Івано-Франківської області

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Дорога ложка до обіду, якщо її купили в ювелірному магазині.

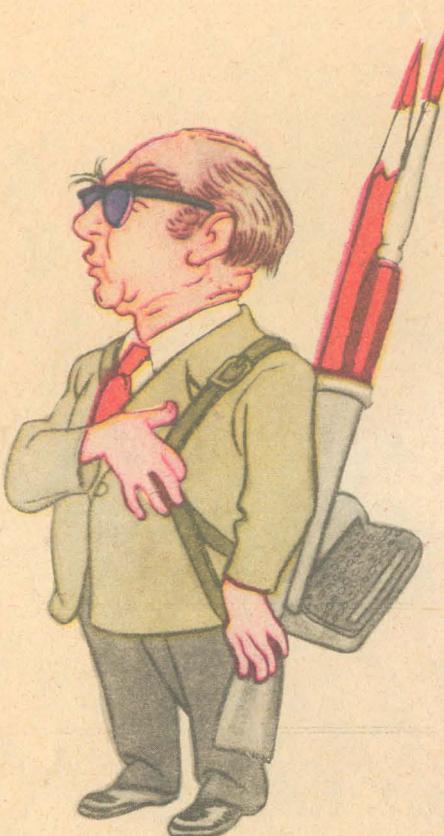
● Найлегче знайти свідків, які нічого не бачили.

● Надмірна похвала — одна із форм зневажання.

● Одергав диплом — і відчув себе вільним від освіти.

Юрій МЕЛІХОВ.

У «Перці» сьогодні гостє нарідний художник СРСР Борис ЕФИМОВ. Подаємо добірку карикатур з його багатого творчого доробку.

Сердечно вітато читачів
українського журналу „Перець“!
З кінкарачкою постачаючи
Дор. Ефімову
Москва 22 травня 81 р.

Трішти антинародний режим.

Хто кого переслідує?

Усе та ж сама давня пісня...

Анонімка

У місті одному,
В старенькім готелі
В директора думи й діла невеселі.

Два роки заяви
До тресту він пише:
«Потрібен ремонт. Якомога скоріше!»

Сигналив — що й стеля,
Дивіо, може впасті:
«Комісію шліть, щоб кошториса скласти!»

Звертається вже й усо,
Окрім офіційно.
Просив і сварився. Та все безнадійно.

«В наступному році лиш
Зможем, практично» —
Сказали директору категорично.

...А днів через сім,
У солідному складі
(Помбух, виконроб, інженер у бригаді!) —
Комісія раптом
З'явилася в готелі
З листом-анонімкою в чорнім портфелі.

Та ще і приколото
До анонімки
(Як двері обдерлися) два фотознімки:

— Дожився! —
Шпигнула комісія строго.—
А глянь, які стіни! А ця ось підлога!

Недаром жильці,—
Глянув старший з-під лоба,—
І пишуть ось тут, що директор нероба:

Сидить і мовчить,
Як на сідалі курка,
А в ліжка, на ковдри, летить штукатурка!..

Із тиждень комісія
Діяла точно
І підтвердила факти, як кажуть, наочно:

Вписала в кошторис
(Про стіни і стелі) —
«Потрібен негайний ремонт у готелі!»

— Дамо сюди й гроші
І все, честь по чести,
А що анонімку розглянуть ще в тресті!..
(Мовляв, там і висновок
Можуть «вліптизі!»).

— Бо що, — кажуть, — далі нам з нею робити?..

— Порвіть її к бісу! —
Директор сказав, —
То я, сам на себе її написав!

— Це ж як Анонімку?
Не хотіть? А ти? —
Комісія очі розкрила й роти!

...На просьби ніхто
Не з'являвся ні разу.
А от анонімка — подіяла зразу!

Степан ОЛІЙНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ох, і жарко бувас Перцеві от баталій із своїми «героями»! Перчить він іх у фейлетонах, допікає малюнками, шпигає у гуморесках. Віда тільки, що не дуже полюбляють вони визнавати себе «героями». І доводиться іх у цьому переконувати при допомозі фактів. Нічого не поробиш: в який бік хилишся, у той і виадеш.

Наприклад, голова колгоспу ім. Калініна (Веселівського району Запорізької області) Вараві давно уже хилиється почав. Ще відтоді, як, замість сумлінно виконувати свої обов'язки, занедбав роботу, став грубіянити людям, зверхно проводитися з ними, оточив себе підлабузниками, хапугами.

І почував себе, як не дивно, пречудово. Одне грязло: не було у Вараві гаража. Щопразда, не

було й високих виробничих показників. Навпаки, вони рік у рік знижувалися. Проте Вараві більше був у голові гараж, аніж робота.

І виросла на власному подвір'ї Вараві добротна споруда за чотири з гаком тисячі карбованців. Колгоспників. А бригаді будівельників винесено було премію — теж за кошти колгоспу. Оскільки будівництво велося ще й без врахування кількості потрібних матеріалів, то не губилися й кітліни помічники голови. Технік-будівельник Корж та головний економіст М'яткоголов списали набагато більше будматеріалів, ніж було використано.

Про все це «Перець» довідався з листа колгоспників і попросив Веселівський комітет народного контролю розібратися у цій справі. Як повідомив голова комітету т. А. Радченко, Вараві з посади голови звільнено. Матеріальні збитки відшкодовуються.

ЗІ ШПИГУНЧИКОМ У КИШЕНІ

У США вже давненько користуються такими собі хитромудрим приладом, відомим під назвою «детектор брехні». Він, як твердять спеціалісти, так чутливо реагує на будь-які, навіть найменші, зміни в психічному стані людини, що безпомилково сигналізує, коли людина каже правду, коли трохи прибіхує, а коли й зовсім бреше. При допитах це покаже скопій чи з роботи потурити...

Та що там усякі шефи з іншими підлеглими! Новим приладом, як указується в рекламі, можна дуже зручно користуватися в стосунках зі своїми сусідами і знайомими. Та ї це не все! Бо і чоловіки, звісна річ, можуть послуговуватися ним у стосунках, зі своїми дружинами, а дружини — у стосунках із чоловіками!..

Реклама приладу має такий собі мільйон заголовок-заклик: «Не вір нікому, перевір кожної!». І це напевнення, як і сам прилад, родилося, треба сказати, не на голому місці: в ФРН створено атмосферу, як ту кажуть, «тотального недовір'я і тотального стеження». Держава не йде віри своїм громадянам, і тутешня охрока, високопарно названа про людське око «відомством охорони конституції», завела вже за допомогою електронно-обчислювальних машин досьє на 20 мільйонів людей — третину всього населення країни. Власники ж підприємств і фірм заводять свою приватну шпигунську службу для стеження за робітниками та службовцями. Чоловіки та жінки широко користуються послугами приватних детективних контор, щоб стежити за супутниками свого подружнього життя. Так що й справді поле застосування модерного електронного шпигуника тут широке.

Західнонімецька фірма, яка той уdos-коналений «детектор брехні» продукує, твердить у рекламі, що він просто-таки незамінний у повсякденному житті. А щоб ні у кого щодо цього сумніву не було, наводяться приклади можливого його застосування.

Одне слово, у «вільному світі», де так полюбляють побазікати про права людини, новому приладу забезпечене блискуче майбутнє...
Я. ВАЛАХ.

РОБОТА ДЛЯ ГОЛОВИ

Професійна західнонімецька газета «Лінгліше ландесцайтуг» надрукувала таке оголошення: «Пропоную як площу для реклами гладковибріту жіночу голову. Гарантую, що мене щоденно протягом шести годин буде оточувати багато народу. Це вірний засід для привернення покупців. Пропозиції адресувати...».

Що ж, коли людина позбавлена змоги користуватися своїм правом по-людському заробити на хліб насущний, мусить вона користуватися бодай отим сумісним правом розпоряджатися — навіть у такий невеселій спосіб! — своєю головою.

I сміх,
i гріх

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Небезпечні Сміливці

Якби Івану Васильовичу Скепко сказали, що він сам собі ворог, то це його, мабуть, тільки потішило б.

— Які дурниці! — тільки й сказав би Іван Васильович.

Але якби йому, опріc того, натянули б, що він власними руками готує велику пожежу, — тут уже товариш Скепко, мабуть, даже обурився б.

— Як! — вигукнув бін. — Та щоб я... Та щоб мені... Мені, якому держава доручила величезні матеріальні цінності! А ви... Ви розумієте, що говорите?

І ще багато-багато благородно-обурених фраз виголосив бін Васильович.

Але факт залишається фактом: не хто інший, як саме він, Іван Васильович Скепко — директор Нижньодніпровської (до речі, найбільшої в області) нафтобази, — ревно дотримуючись традицій своїх попередників на цій посаді, планомірно і послідовно готує гіганську, просто-таки титанічну пожежу. Пожежу, яка своїм могутнім язиком за якусь годину зливе усі величезні матеріальні цінності, ввірени його, Івана Васильовича, персональний недремній опіці...

Інша рід західнонімецький прилад! Тут зовсім не треба чогось там до когось прикладти. Та й взагалі, ніхто того приладу не бачить і нічого ні про що не відє. Він такий мініатюрний, що можна сковати в шухляді стола, в портфелі, навіть у кишенні. А діє, як пояснюють винахідники, під впливом електричних хвиль, які випромінюю людський організм.

І от уявіть собі: хтось когось про щось розпитує любенько, а той «детектор брехні», в кишенні че діє там промощення, усе вловлює та записує на магнітний стрічці. А далі для спеціаліста уже не велика мудрість розібратися, коли людина правду казала, а коли вважала за краще без неї обйтися.

Західнонімецька фірма, яка той уdos-коналений «детектор брехні» продукує, твердить у рекламі, що він просто-таки незамінний у повсякденному житті.

А щоб ні у кого щодо цього сумніву не було, наводяться приклади можливого його застосування.

Одне слово, шеф якогось підприємства чи якоїсь фірми хоче перевірити свого підлеглого. Маючи такий прилад, це для нього, як самі можете догадатися, — раз плюнути. Все робиться дуже

просто: він розмовляє собі із тим підлеглим, який нічого й не запідозрює, а скований прилад робить тим часом свою справу. В результаті шеф має змогу побачити того підлеглого, так би мовити, зсередини, з усіма його потаємними думками і настроями. І, звичайно, а коли й зовсім бреше. При допитах це

може просто-таки незамінна. Та що він відповідає? У даному випадку такого щасливо-го поєднання не спостерігаємо.

Але не самотній Іван Васильович Скепко у своєму геройстві! Начальник Дніпропетровського територіального управління Держкомнафтопродуктів УРСР Василь Дмитрович Громов та головний інженер цього управління Ігор Йосипович Яременко можуть з повним правом сказати, що у них душа теж не з лопуцька. Бо все-таки, як-не-як, а Нижньодніпровська база — одна з підідомашній ім об'єктів. І, на випадок чого, тіх теж, безперечно, візьмуть за барки і дуже серйозно спітлюють: «А де ж ви були, шановні товариші? А чого ж це ви так погано контролювали хід виконання противожежних заходів на віврених вам об'єктах?» І не знаємо, що тоді скажуть у відповідь ці хоробрі товариші. Приспіваємо навіть, що дехто з них все-таки не на жарт перепутиться і з перелкувача не знатиме, що його відповідаті.

А поки що названі товариші кажуть таке:

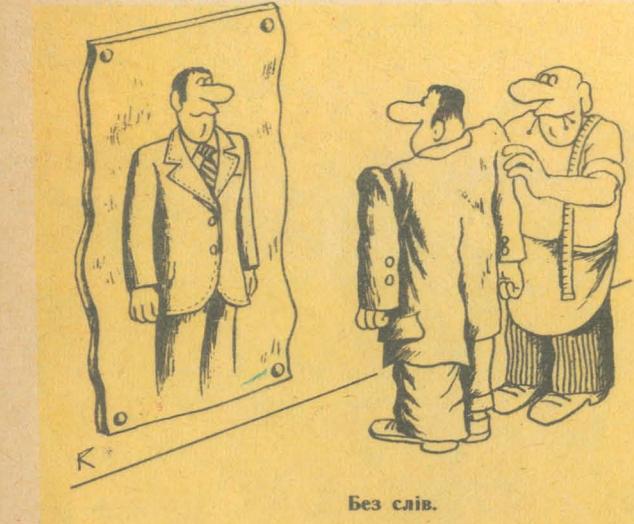
— Та ми ось уже незабаром почнемо реверс конструкцію цієї бази! Слово честі, вже ось-ось почнемо! І тоді всі-всі противожежні заходи, ось побачите, передбачимо. От щоб нам із цього місця не зійті!

Ні-ні. Не треба, звичайно, нікому сходити з місця. Краще, в усякому разі, до такого сумного фіналу не доводити. І зовсім не для того ми пишемо ці рядки, щоб когось там із його місця зілпнути. А в основному для того, щоб кожен із нас якнайкраще своєму місцю відповідав. І завчасно робив те, що йому, сидачи на цьому місці, належить робити. Но потім воно вже може виявитися й дещо запізно.

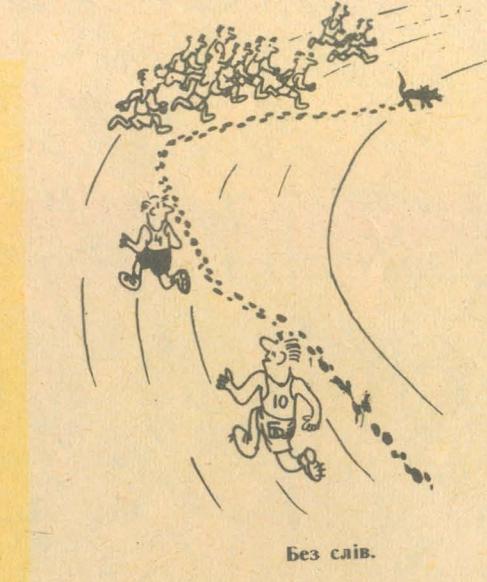
В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор
Управління пожежної охорони МВС УРСР.
В. БОЙКО,
спец. кор. Перца.

Мал. Б. ЛЕОНОВА (м. Кишинів)

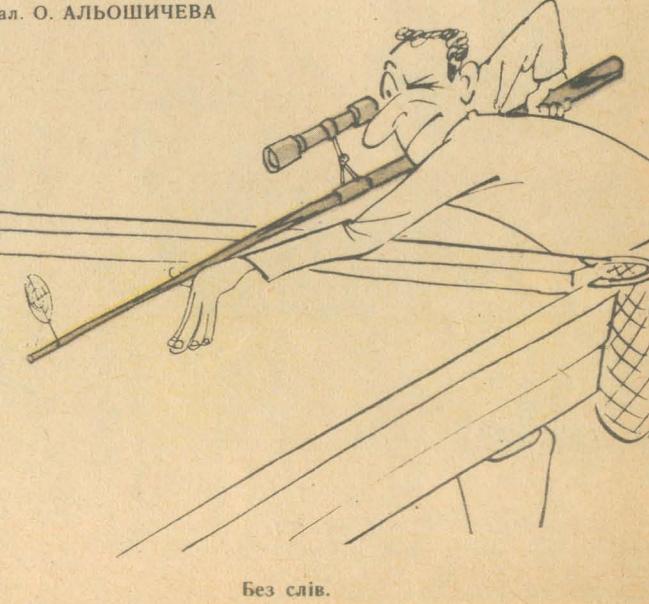
Мал. Т. КУРГАНОВА (м. Александрия)

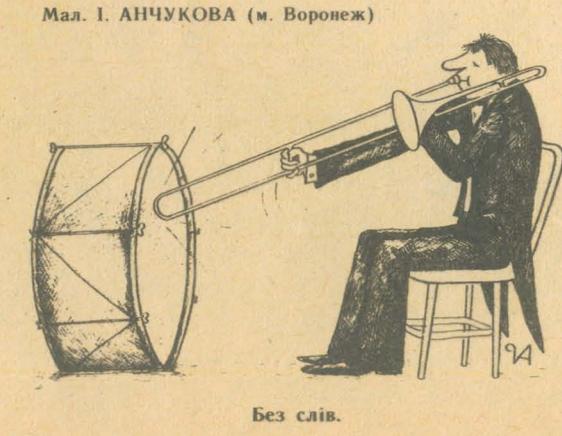
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Малочарка.

Вічний джигун.

Борис МИРОНЕНКО.
м. Львів.

Бухгалтер спивався з рахункі.

Скрізь він був першоприходцем.

Він був автором істеричних романів.

М. КОСТІВ.

м. Радехів
Львівської області.

Анатолій БОРТНЯК

НЕ ЧОЛОВІЧІ
СПРАВИ

Що й говорити, домоглись жінки свої права із нашими звінтями: вони й Герої, і керівники, і делегати різні, й депутати... А вдома, при сімейному вогні, давайте правді глянемо у вічі: у нас права далеко не одні, в жінок вони не ті, що чоловічі.

Осмислимо становище своє. Ми у сім'ї — мов при матріархаті. Чи дуже часто доля нам дає зварити борщ і підмети у хаті? Близину жінка випере сама. Ми ж на диванах, ніби на узбіччі. На нас і сподіватися дарма, оскільки це не справи чоловічі.

З крамниць несе авоськи в дві руки заслужена домашня трудниця. Ти честь і слава! Ми ж — чоловіки. Хіба таким займатися нам годиться? А відвести дітей у дитсадок?

Та тут і заперечувати нічим! Це привілій знов-таки жінок. Турботи аж ніяк не чоловічі.

Усе — вони, жінки! В зв'язку із чим я і почав сьогодні цю розмову, щоб про емансилю мужчин порушити питання принципов. Невже бракус сил, чоловіки, кругнуті м'ясорубку раз чи двічі? Хіба нам вінік взяти не з руки, бо це, мовляв, не справи чоловічі?

Всік відкладім газети і вино. Нехай заждуть хокей, дрімота, рими. Жінки зрівнялися з нами вже давно, тепер пора і нам зрівнятися з ними. Який вантаж прекрасна стать несе! Полегшим ті клопоти одвічні. Та ж на жіноцтво звалювати все — скажіть, хіба це справи чоловічі?

Білік відкладім газети і вино. Нехай заждуть хокей, дрімота, рими. Жінки зрівнялися з нами вже давно, тепер пора і нам зрівнятися з ними. Який вантаж прекрасна стать несе!

Полегшим ті клопоти одвічні. Та ж на жіноцтво звалювати все — скажіть, хіба це справи чоловічі?

КОРИСНА ГРА

Чим би його зайнятися, коли надворі негода?

— Знаєш що,— каже Лесик Богданевич,— давай грatisя у хованки.

— Та де ж у цій кімнаті заховається?

— А ми й не будемо ховатися. Просто ховатимемо по черзі якусь річ і шукатимемо її. От хоча б цього плюшевого ведмедика.

— Давай.

Вийшов Лесик із кімнати. Богдась заховав ведмедика й гукає:

— Заходь!

Лесик тільки-но зайшов та й каже:
— Ведмедик у шафі в шухляді захова-

— А-а-а, ти підглядав! Так не по-

— Я не підглядав. Я підслухав! Думаєш, за дверима не чути, як ти шафу відчиняв і шухляду висовував?

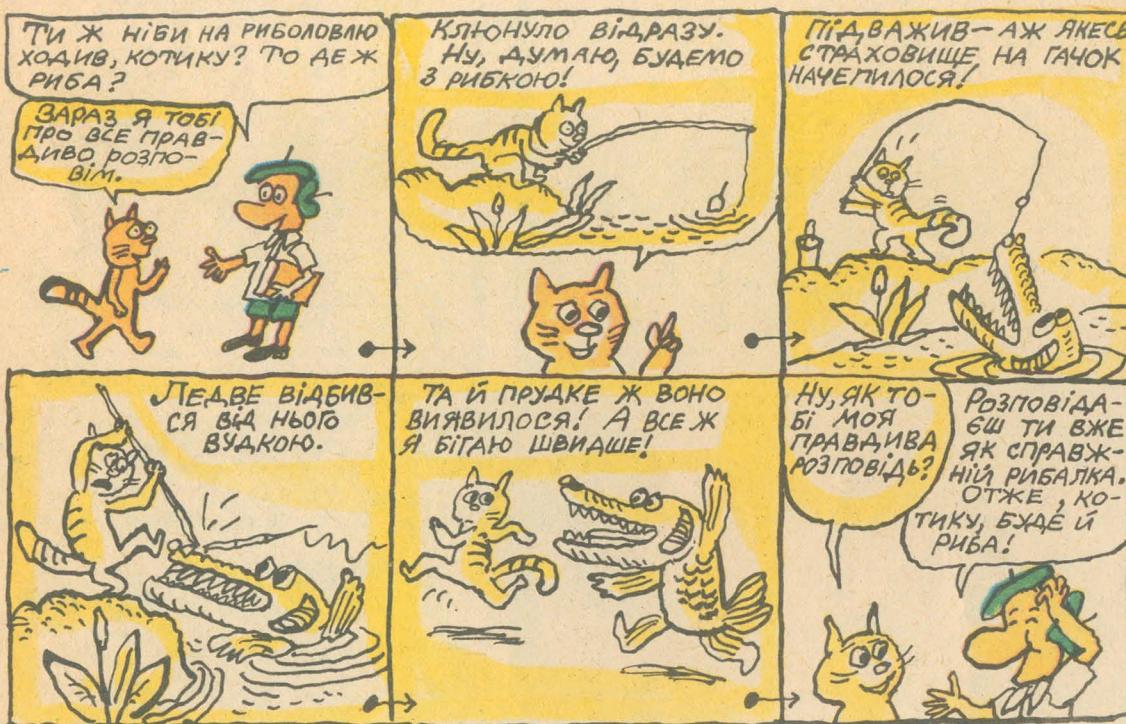
— Гаразд. Ховай тепер ти. Я теж підслухаю.

Заховав Лесик іграшку, Богдася гукає.
А той лише зайшов — під ліжко одразу
поліз.

— Знайшов! — гукає.

A cartoon illustration showing a large pile of yellow trash or debris. The pile includes a toy car, a chair, a lamp, and various other household items. Two boys are looking at the pile: one boy on the left is sitting and thinking, while another boy on the right is standing and pointing towards the pile.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МУЛЬТФІЛЬМ

- Дайте, мамо, грошей
На мультфільм дитячий!
- Ти ж казав учора,
Ніби фільм цей бачив.
- Я його не бачив.
- Заспокойся, Славо,

Кажуть, ця картина
Дуже нецікава!

— Це неправда, мамо! —
Слава ледь не плаче. —
— Звідки ти дізнявся?
— Я її вже бачив!

Igor СІЧОВИК

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

На роботі це хлопча
Свою голову втрача.

Михайло Хижко.

О! ХТОСЬ
М'ЯЧИК
ЗАГУБИВ.

ЦЕ НЕ М'Я-
ЧИК, ЦЕ
ГРИБ.

ЗВЕТЬСЯ ВІН ПОРХАВКОЮ.
ЦЕЙ УЖЕ НЕ КОРИСНИЙ,
БО СТАРИЙ.

Попалася, го-
луб'ята??

ОЦЕ
ТАК
ГРИБ!

Я ДУМАЮ, що порхав-
ка-наїк корисніший з усіх
грибів. і особливо, коли
він уже старий.

Наш перчанський мікрофон, шановні товариши, встановлено на території Світловодського заводу силікатної цегли. Приїхали ми сюди з нагоди знаменної події, про яку Перцеві сповістили робітники,— десятиріччя будівництва гіганта цегельної індустрії Кіровоградської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РЕПОРТАЖ ІЗ СВІТЛОВОДСЬКА

На нашу думку, на честь такої події тут мав би відбутися мітинг, оркестр мусив би грati марш та обов'язково повинен працювати буфет. Але навколо чому усе тихо, ніде ані душі. Проте перепрошуюмо. Он якийсь похмурий чоловік тиняється по території заводу.

— Одну хвилину, товаришу. Ви хто будете?
— Я? Директор заводу — Карнаух Олексій Юхимович.

— Дуже приємно... Поздоровляємо вас зі святом...

— Із яким це, вибачте на слові, святом?
— Як? З вашим — десятиріччям будівництва заводу.

— А-а, ви про це? То вітати треба не нас, а будівельників.

Директор виступив із монологом, який ми, не маючи можливості повністю передати по перчанській ретрансляційній лінії, переповімо своїми словами.

Виявляється, товариши, спорудження найучаснішого, найавтоматизованішого, наймогутнішого в Кіровоградській області заводу потужністю 62 мільйони цеглин на рік розпочалося у 1971 році. Започаткував цю подію Кіровоградський облміжколгосбуд. І він же повинен був і завершити будівництво, оскільки дане підприємство покликане забезпечувати цеглою саме систему міжколгосбу-ду.

За втілення проекту заводу в життя героїчно взялася пересувна механізована колона № 2. Але, жодного разу не виконавши плану, втратила весь свій запал у 1975 році. До речі, саме тоді завод уже мусив розпочати випуск продукції.

Натомість у 1976 році естафету його спорудження було передано Світловодській міжколгоспній пересувній механізований колоні. Ця колона, шановні друзі, усвіла свій об'єкт тим, що змінила на ньому до двох десятків виконробів, а крім того, поміняла з десяток власних керівників. На жаль, протягом усіх наступних років і до сьогодні ця ПМК ні на що більше не спромоглася...

Звичайно, цікаво було б поговорити із начальни-

— Ти б іще піаніно взяла!

— Не завадило б: я на ньому залишила наші квітки!..

ком колони товаришем Ігнатенком. Але щось його тут сьогодні не... Пробачте, а хто це там мелькає за купою цегли? Точно, він і є — Микола Сергійович Ігнатенко.

— Агов, Микола Сергійовичу, можна вас на кілька слів?

— Вибачте, я дуже зайнятий.

— А чим саме?

— Організаторською роботою. Шукаю своїх хлопців, які, за моїми розрахунками, повинні десь тут бути, — щоб організувати їх на ударну роботу.

— І ви думаєте, вдастся?

— Якщо знайду, то обов'язково. Головне — знайти. Бо, чесно кажучи, не пригадую, куди саме їх сьогодні послав: сюди чи на якийсь інший об'єкт.

— Бажаємо вам успіхів у вашій нелегкій, але відповідальній роботі, шановний Микола Сергійовичу.

До речі, про відповідальність, дорогі слухачі. На цій унікальній будові вже давно якось склалося так, що ніхто ні за що не відповідає. Ще бозна-коли у місцевій газеті «Наддніпрянська правда» було видруковано оголошення. У ньому говорилося, що робітникам, які прийдуть працювати на завод, буде надано і квартири, і гуртожиток, і все інше, потрібне, як кажуть, для душі і для тіла. Але нічого не було надано. Бо нічого з обіцяного не було збудовано. І в результаті люди, які відгукнулися на палкі заклик адміністрації заводу, швидко розбіглися ходи...

Отже, товариши, ювілей, самі розумієте, — не з тих, які відзначаються дуже широко. Але й не з тих,

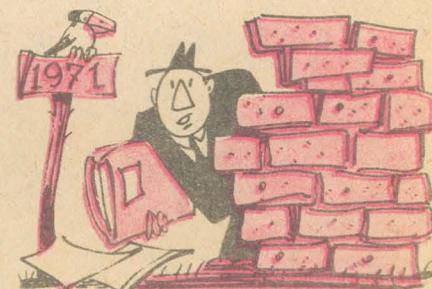
які можуть пройти повз увагу відповідних контролюючих інстанцій. Однак — уявіть собі — світловодський ювілей пройшов. Чому ж? Та тому, що, повторимо, будова ця для облміжколгосбуду на чолі з Георгієм Анатолійовичем Степановим — своя, так би мовити, рідна: завод має виробляти цеглу для власних потреб об'єднання. Тому скільки не будь, ніхто нікуди не поскаржиться. Бо й замовник, і виконавець — свої люди...

А раз так, шановні наші слухачі, цілком можливо, що наш наступний світловодський репортаж ми вестимемо з нагоди ще одного десятиріччя...

Отже, до наступного ювілею!..

Вів репортаж Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

лазня? Лазня — це добрий настрій, запорука здоров'я...

Що? Тут ось кинули репліку, мовляв, коли закінчимо ремонт лазні? Я розумію ваше нетерпіння, товариши, бо лазня — це велике діло. Прийдеш після трудового дня у парну, пробре тебе гарячим духом аж до кісток. Та ще як пошмагаєш себе березовим вінником. Красота! Тіло пашить і пахне березовим гасем. Де й втому дів'яється...

Що? Запитуєте, коли працюватиме лазня? А якже, товариши, працюватиме. У будь-якого ремонту, яким би він тривалим не був, настає кінець. Підготуємо і ми лазню. І тоді — хоч у ванні наслоджується, хоч на тапчані вилежується, хоч під душем вигрівайся. Виходиш із лазні, немов новонароджений. І сили в тобі десь беруться. Здається, зсунув би гори...

Що? Кажете, рік і сім місяців лазня не працює. Тут, товариши, потрібна витримка, витримка і ще раз витримка. Така, як ви ото виявили на жнивах, збираючи покрученій хліб.

На закінчення дозвольте від імені колективу лазні висловити впевненість, що славні механізатори нашого колгоспу так само по-ударному потрудяться і на збиранні цукрових буряків...

м. Київ.

Борис ПОЛІЩУК.

«ЖНИВАРІ»

ГУМОРЕСКА

Товариши! Від імені колективу нашої лазні палко вітаю славних механізаторів нашого колгоспу, які виявили справжній героїзм під час жнів і зібрали врожай повністю та без втрат. Нелегко було їм у полі, бо так покрутіло вітрами і поклало дощами пшеницю, що важко було до неї дістатися. Та хлопці підібрали ключка, виявили неабияку винахідливість і взяли хліб. У цій трудовій перемозі, товариши, є й наш скромний внесок. Бо що таке

Народні УСМІШКИ

НЕПОПРАВНА ВТРАТА

Сидить Миколка на уроці сумний. Учителька відразу це помітила, підішла до нього і так лагідно питала:

— Чого це ти, Миколко, такий сумний? Щось трапилося?

— Карта пропала...

— От біда... Яка? Географічна?

— Та ні, пікова дама...

Повідомив С. ХРИСТЕНКО.

с. Бутова Долина
Великобагачанського району
Полтавської області.

ГЛУХИЙ ДІД

Іде дід вулицею, а назустріч йому двоє хлопчиків.

— Здрасуйте, діду! — привіталися хлопці.

Дід пройшов мимо і не відповів.
— Чого ти до нього вітаєшся, як він глухий! — каже один з хлопців.

— Еге, глухий... Діду, ось батько вам троячку передали, ту що позичали...

— Ах, давай-давай, внучку... От молодець, що приніс... — відповів дід.

Повідомила В. ПАВІК.

с. Федоро-Шульгине
Долинського району
Кіровоградської області.

НАВІЩО СТИЛЬКИ

Прийшов п'яний чоловік додому, роздягнувся і каже:

— Ганю, дай мені гаряченько чаю...
— А смоли б ти напися... А дьогту не хочеш?..
— Ой, навіщо ти так багато наготувала, я прошу тільки чаю...

Повідомив А. ДОВГАНЬ.

с. Криваченці
Волочиського району
Хмельницької області.

«Як не дивно, але купити гамак — ціла проблема.
У продажу їх майже не буває».

(З листів до редакції).

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

«То ж докладемо, шановні товариши, всіх зусиль, щоб у нинішньому році наш завод виробив ще більше плодовочевих консервів для дітей з державним знаком якості».

(З виступу директора плодоконсервного заводу на профспілкових зборах). Надіслав М. ЮРЧИШИН.

«За неправильные действия кассира автостанции, просим извинения, которые впредь повторяться не будут». (З відповіді на скаргу).

Надіслав С. ПЛАХОТНЮК.

«Слухали: Підгурного С. М. в присутності голови колгоспу Терніка В. Т., який запевнив присутніх, що більше не буде зловживати спиртними напоями. (З протоколу зборів).

Надіслав І. ТОКАРЧУК.

«Граждане собакі якіх бігають без привязі та ошийників будуть виловлені спеціальною командою комунгоспа і доставлені в собачий пітомник для всевозможних опитових медіцини. Кроме цього вони ще будуть оштраховані кождий на 15 крб. уліком».

Надіслав І. ЛЕВИЦЬКИЙ.

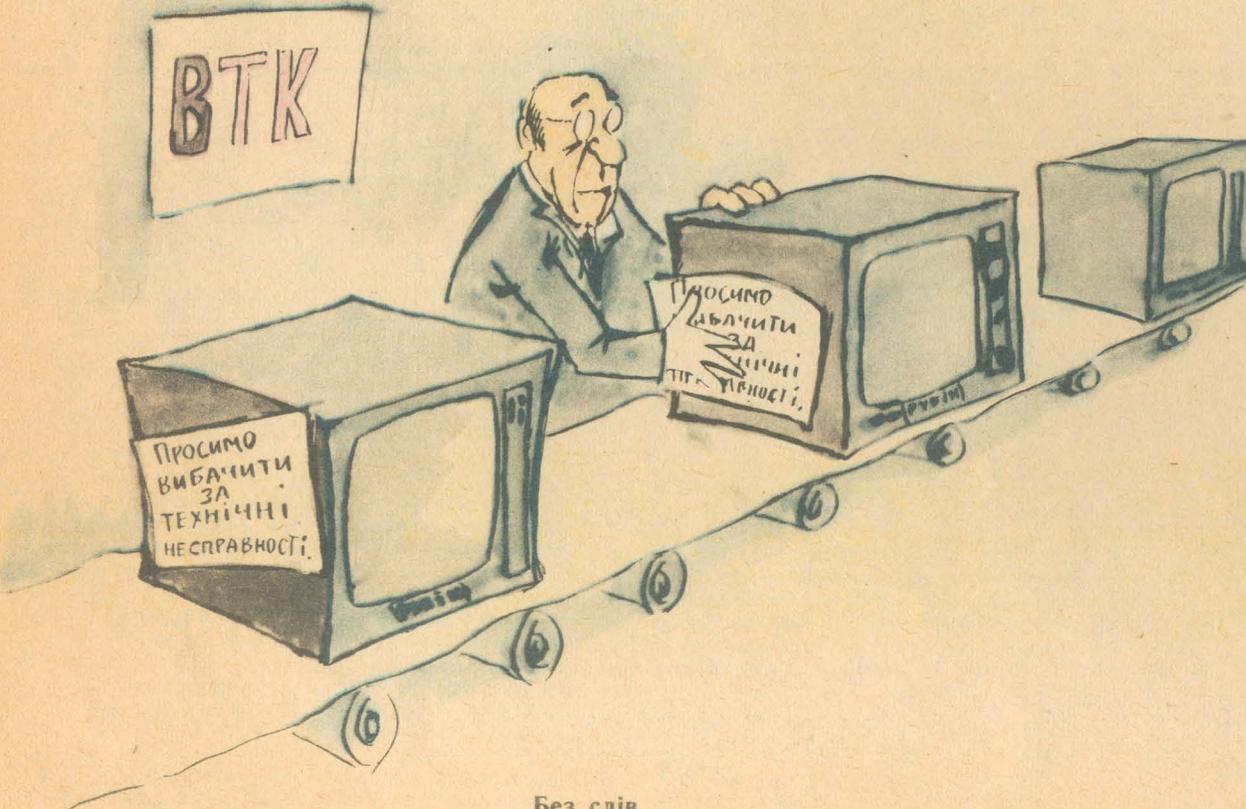
«Дивлячись на назву роману «Кров людська не водиця», — можна сказати, що цей твір про вбивство».

(З учнівського твору).

Надіслав І. НІКІТЕНКО.

Мал. І. НОВИКОВА

Без слів.

Починалися жива. Гупали сокири, стукали молотки, вищали пилки — будували намет. Довгий, широкий та високий.

Потім два дні в наметі бухав барабан, завивав саксофон, надривався клавесин, бренькала електрогітара — справляли весілля.

Самозваний «Лещенко» хрипів у мікрофон таке, від чого в радіусі п'яти кілометрів, батьки хапали своїх дітей і зачиняли в кімнатах.

Двісті п'ятдесяти п'яних голосів раз по раз горланили «гірко». Коля з Марією весь час ціливались.

А по закінченні підбили баланс. Виявилось, що ЗТЛІ: вісімдесят курок, однорічного нетеля, десятилудового кабана, семидесятилітровий котел гречаної каші, п'ятсот штук яєць, сто двадцять річкових та морських риб і ще багато всячини.

ВИПИЛИ: сто шістдесят літрів спиртного (в основному домашнього приготування), двадцять ящиків мінводи «Регіні», чимало пива, вина і коньяку.

Крім цього: розбито дві голови, зламано шість ребер, роз'юшено дев'ять носів, подряпано шістнадцять пик, потрошено всі навколошні огорожі.

А на третій день, коли збиралися відвідати позичений брезент, яким покривали намет, з приймів додому прибіг молодий і заявив батькам: «Не буду з нею жити! Я думав, що вона стане іншою». І не живуть.

А шкода. Дуже шкода брезента, ним можна б було накрити від дощу сотні тонн зерна.

М. МЕДИНСЬКИЙ.
м. Вінниця.

Немало клопоту дружинники зазнали: Одного вихідного дня Вовцюго п'яного ледь-ледь гуртом зв'язали.

А вранці зирк:
ак то... ягня!

Сидить і лле тихенько слози...
Трапляються й такі метаморфози!

Анатолій ГОРПИНICH.

*СПОГАДИ УЦІЛЮГО КОМАРА

— Куди б ми лиш не прилітали,
Там зразу ж оплески лунали.

Марко МЕЛАМЕД.

Дали перцю!

— «Гуртом і кашу добре їсти»,— любив жартувати голова колгоспу імені Ілліча (село Вільна Тарасівка Білоцерківського району) Степаненко Ф. І. Люди не раз чули від нього цей жарт і не надавали йому особливого значення. А тим часом Степаненко організував навколо себе гурт «кашоїдів» — людей, які були йому до вподоби. Тільки гуртом вони не кашу їли, а... зерно розкрадали.

Робили це досить хитромудро. Та однак про їхні махінації дізналися колгоспники і написали редакції. Перець звернувся до Київського обласного управління внутрішніх справ із проханням перевірити заяву.

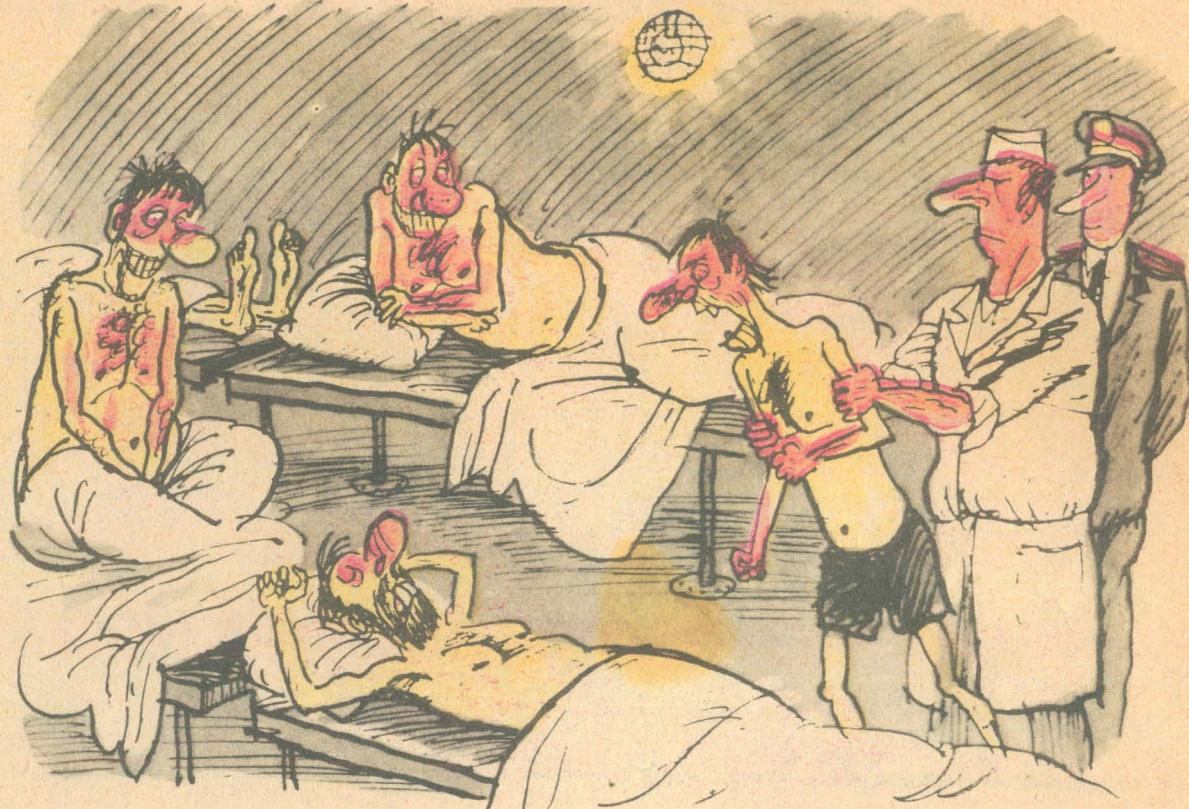
Немало зусиль і часу витратили працівники слідчого відділу, щоб розслідувати клубок злочинів.

Як повідомив начальник слідчого відділу тов. Хруслов, факти, наведені в листі колгоспників, повністю підтвердилися. Розслідуванням встановлено, що Степаненко Ф. І. у змові із завідуючою складом Дмитренко А. Т. та завідуючим млином Бакалинським Д. І. вкрали 84.450 кілограмів колгоспної пшениці на суму близько 24 тисяч карбованців. Було виявлено їй те, що Степаненко прийняв до колгоспу на посаду завідуючого млином Бакалинського Д. І., який був засуджений і в той час відбував покарання.

Україну пшеницю було реалізовано через заготівельників Зарічненського міського споживчого товариства Морського В. А., Титаренка В. А., Палієнка В. Д. та Рокитнянської районаготконтори — Пезоза Б. В. Заготівельники складали фіктивні відомості, пібито зерно вони закуповували у населення, а гроші, одержані від його продажу, «кашоїди» ділили між собою.

Вироком Київського міського суду засуджено: Бакалинського Д. І. — до 14 років позбавлення волі, Степаненка Ф. І. — до 12 років, Дмитренко А. Т. — до 10 років, Пезоза Б. В. — до 9 років. Морського В. А. — до 8 років, Палієнка В. Д. та Титаренка В. А. — до 4 років кожного.

От і вийшло, що казенні харчі вони також істимуть гуртом.

— А це що за потвора на моєму ліжку розлягася?!

Отсканировано reduktorer
для rutracker.org

ЗАОХОЧЕННЯ НЕДБАЙЛИВОГО

ГУМОРЕСКА

Виконроб Драпій зовсім замучився з теслею Семеном Колошаєм. Завжди він щось та викине: то сварку під час роботи затік, то з п'яних очей упаде в яму з вапном, а як візметься за діло, то такого нарібовать, що краще б і не брався зовсім. Ніякі стягнення на нього не діяли, догани його не брали. Отримавши чергову догану, він казав: «Ха! — і робив своє.

Тоді Драпій вирішив удатися до педагогіки — спробував якось заохотити Семена. Може, хоч це подіє. Взяв та й оголосив йому експериментальну подяку та ще й грошову премію видав — десять карбованців. Колошай сказав: «Ха!», десятку пропив і наробив браку ще більше, ніж завжди.

Ось тут хтось із бригади не витримав:
— А що, хлопці, чому так: премію Колошай отримує, а ми — працюємо за нього? Чи ми не дурні?
— А й правда!..
— Нехай сам працює!
— Вірно! Нема чого...
І до Колошая:
— Ану ставай до діла! Та повертайся, повертайся хутчіше!
— Переробляй свій брак!
— Ось так, ось так...

Обступили з усіх боків і не дають дихнути — роби та й годі!

За день Колошай упрів і змарнів. Надвечір прибіг до виконроба.

— Зніміть з мене оту кляту подяку, — благає. — Я ж її і не заробив зовсім. Я негативний...
— Ха! — сказав Драпій. — Ще заробиш.
— Я вам і премію поверну. В подвійному розмірі!
— Ха! Не треба.
— Це знущання. Я буду скаржитися!
— Ха! Ха! Ха! А ще одної подяки не хочеш?
— Ни, — швидко сказав Колошай. — Краще я оті двері поперечілюю, що косо навісив.
— І не тільки двері. Тобі багато чого переробляти доведеться.

— Що завгодно для вас зроблю — тільки зніміть подяку.

Драпій подумав.
— Що ж, — сказав, — заслужиш — зніму. Стараєся.

І з тим відпустив Степана. Колошай мало не бігцем подався на будівельний майданчик — старатись.

Київська область.

Віталій КОВАЛЬ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (1104)
(на українському языку).
Іздательство «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1981 р.

Виходить двічі на місяць.

Рукописи не повертаються.

Здано до набору 17.06.81. Підписано до друку 09.07.81. БФ 12442. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умов.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3 350 000. Зам. 02865.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братислава, «УРЗІКА» —
Бухарест, «ОСТЕН» — Скопле, «ДИКОБРАЗ» — Прага,
«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

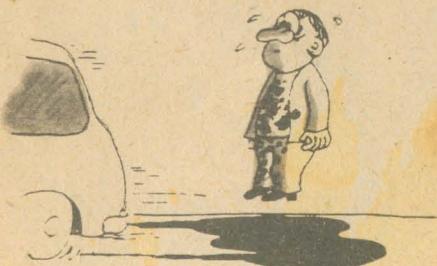
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Аллан ПІРС

Примхливий папуга

ГУМОРЕСКА

Моєму приятелеві подарували хвилястого папугу. Це була гарненька пташка, і він витратив багато часу, щоб навчити її розмовляти. Та все марно.

— Може, ти сумно, чому б тобі не купити маленький дзвіночок для неї? — сказав я.

Купив мій приятель дзвіночок і приклепив у клітці. Тепер пташка дзвонила у дзвіночок, але мовчала.

— Треба їй зробити маленьку драбинку, — подав я ідею.

Пташка бігала по драбинці, дзвонила у дзвіночок і мовчала.

— Дай їй лusterko, — порадив я. — Може, ти самотньо, і коли вона побачить своє відображення, то подумає, що це її товаришка, і почне розмовляти.

Пташка лише один раз жалібно подивилася у дзеркальце і продовжувала бігати по драбинці і шалено дзвонити у дзвіночок. І мовчала.

— Мені здається, що залишається тільки одне, — сказав я, — гойдалка.

Та папужка не виявila інтересу і до гойдалки мала дуже пригнічений вигляд.

Кілька днів ми з приятелем не бачилися, а коли зустрілися, він сказав, що його пташки вже немає.

— Як же так?! — вигукнув я.

— Пам'ятаєш, вона надто спокійною була останнім часом. А вчора стала жвавішою. Гойдалася на гойдалці, бігала по драбинці, дивилася у дзеркальце, дзвонила у дзвіночок, а потім — померла.

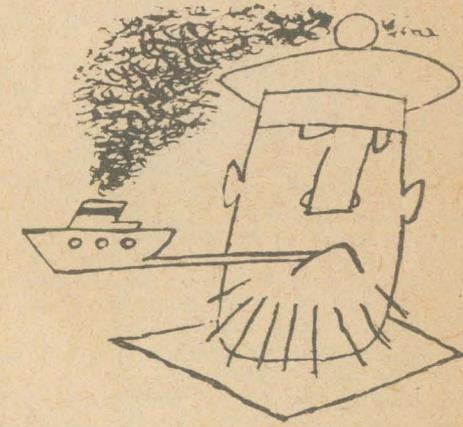
— І так нічого й не сказала?

— Сказала. Одне єдине слово.

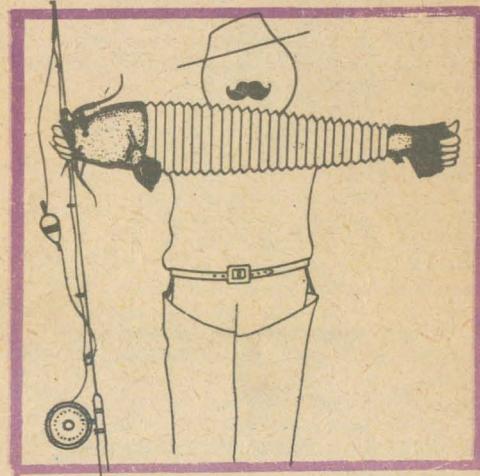
— Яке ж саме?

— «Зерна!..»

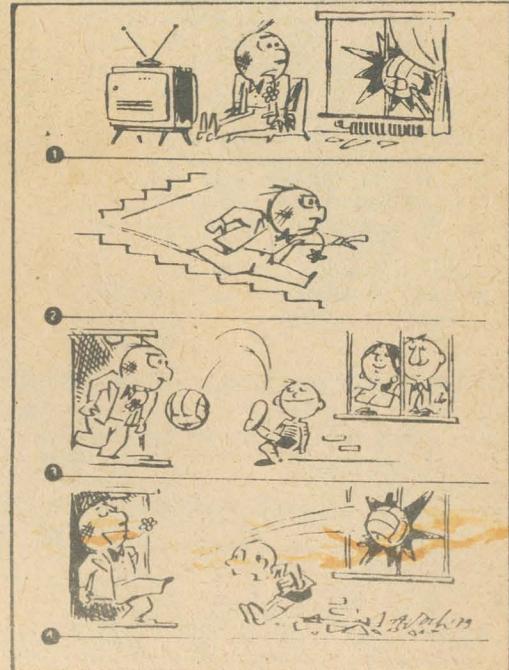
З англійської перекладала
Нонна КОРНІЄНКО.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.